Kedves Honlap Látogatóim!

A több mint egy éve a francia polinéziai Bora-Borán rekedt, jogfosztott és veszélyes helyzetben lévő Ny.K. Patrícia és gyermeke ügyében Navracsics Tibor miniszterhez és az illetékes magyar bíróság elnökéhez fordultam, kérve, hogy állapítsák meg a magyar joghatóságot az ügyben, s tegyenek meg minden lehetséges lépést a (gyakorlatilag) túszként egy apró szigeten bántalmazó férje s a joghatósággal nem rendelkező polinéz bíróság által a meneküléstől megfosztott magyar állampolgár nő és három és féléves kisfia jogvédelme érdekében. Napokon belül az ügyben írásbeli kérdést intézek az Európai Bizottság illetékes alelnökeihez, illetve az Európai Tanácshoz, azt kérve, hogy az érintett igazságügyminiszterek bevonásával találjanak megfelelő megoldást. Levelemben egyebek mellett hangsúlyoztam: el kell kerülni, hogy megismétlődjön az ír gázoló, Tobin ügyében tapasztalt helyzet, amikor a magyar bíróság rossz lépése és a magyar hatóságok erőtlensége miatt került sor súlyos joghátrányra. A nyílt levél alább olvasható.

Szeretettel
Krisztina

Tisztelt Kádárné Dr. Báló Ágnes, a Bp. II-III. Kerületi Bíróság Elnöke!

Alulírott dr. Morvai Krisztina európai parlamenti képviselő, az Európai Parlament LIBE (Szabadságjogi, Igazságügyi és Belügyi) Bizottságának, valamint FEMM (Nőjogi) Bizottságának tagja segítséget kérő megkeresést kaptam Nyíri-Kovács Patrícia magyar állampolgártól, aki több mint egy éve gyakorlatilag fogságban van 3 és féléves (magyar és francia állampolgárságú) gyermekével a távoli Francia Polinézia Bora Bora nevű szigetén. Tekintettel arra, hogy az ügy kiskorú gyermek súlyos veszélyeztetettségével kapcsolatos, s a Gyermekvédelmi Törvény 17§-a alapján ilyen esetben bármely természetes személy jelzéssel élhet az érintett hatóságnál nem látom akadályát, sőt kötelességemnek érzem, hogy az eljárás meggyorsítása érdekében Önhöz, illetve a Bírósághoz is forduljak.

Mind a nevezett édesanya, mind a gyermek - amellett, hogy magyar állampolgárok - Magyarországon, a II. kerületben 2009 augusztusa óta hivatalos, állandó, bejelentett lakóhellyel rendelkeznek. Ide szeretnének visszatérni, azonban a szigetet nem hagyhatják el, személyes szabadságukban korlátozva vannak, folyamatos megfélemlítettségben és veszélyben, teljes jogfosztottságban élnek. Az édesanya és hozzátartozói részletes és hiteles beszámolója és a rendelkezésre álló bizonyítékok (feljelentések, tanúvallomások stb.) alapján az édesanya és a gyermek évek óta súlyos bántalmazási folyamat elszenvedői a francia állampolgárságú apa/házastárs részéről. (E folyamat része volt - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - egyebek mellett az asszony többszöri fojtogatása, testi, lelki s egyéb módon történő bántalmazása, amely a gyermek jelenlétében történt, de e körbe tartozik az apa fenyegetőzése azzal, hogy a gyermekkel együtt öngyilkosságot követ el, illetve felesége életét oltja ki. Számos tragikus végkifejletű büntetőügy és a családon belüli erőszak jogi szakirodalma bizonyítja, hogy az ilyen fenyegetéseket s az ilyen előzményeket igen komolyan kell venniük az érintetteknek s az eljáró hatóságoknak egyaránt.)

Az ügyben Magyarországon büntetőeljárás is folyamatban van a Budapesti II. Kerületi Rendőrkapitányság előtt. Mint büntetőjogász és a családon belüli erőszak, partnerbántalmazás és gyermekbántalmazás kutatója arra a meggyőződésre jutottam, hogy a kiskorú gyermeknek és az édesanyának azonnali segítségre, pontosabban jogérvényesítési lehetőségre van szükségük a magyar hatóságok részéről. Minden további időhúzás a gyermek és az anya biztonságának, testi épségének, sőt életének veszélyeztetettségét fokozza.

Nyíri-Kovács Patrícia a T. Bp. II-III. Kerületi Bíróságnál 2012. októberében keresettel élt a házasság felbontása és a gyermek nála történő elhelyezése iránt. Noha ugyanezen tárgyban a férj már megindított egy bírósági eljárást Bora-Bora szigetén, Nyíri-Kovács Patrícia értelemszerűen nem ismeri el a polinéz bíróság joghatóságát, hiszen annak semmiféle alapja nincs, tekintettel elsősorban arra, arra, hogy mindhárom érintett az Európai Unió (tagállamának) állampolgára. A szigetre Magyarországról távoztak és az apa ide Magyarországra nem engedte visszatérni az anyát és a gyermeket, súlyosan sértve ezzel a Gyermekek Jogellenes Elvitelével kapcsolatos Hágai Egyezmény „gyermekrablásra” és önkényes/jogtalan visszatartásra vonatkozó rendelkezéseit.

Ezen túlmenően pedig a polinéz sziget igazságszolgáltatása teljességgel nélkülözi a jogállamiság alapelemeit, s önkényes jellegénél, egyéb sajtosságainál fogva nem alkalmas arra, hogy két európai állampolgár családjogi ügyében részrehajlástól mentes, ugyanakkor „a gyermek érdeke mindenek felett” nemzetközi jogelvét tiszteletben tartó ítéletet hozzon. A távoli szigetre a bántalmazási folyamat részeként, a férj által csalárd módon "utolsó békülési lehetőséget" színlelve és kizárólag egy rövid, családi nyaralásra utaztak. Teljességgel érthetetlen, hogy ilyen előzmények után hogyan vetődhet fel bárkiben is, hogy a nyaralás színhelyéül szolgáló egzotikus szigeten egy bíróság eljárhat a két európai felnőtt válóperében és gyermek elhelyezési perében, mi több, akár meg is foszthatja az édesanyát három éves gyermekétől. Márpedig mindezidáig Magyarország sajnos semmit nem tett annak érdekében, hogy ez a képtelen helyzet véget érjen, tússzá vált állampolgárait „kimentse” fogságukból, s a joghatóságra vonatkozó európai és magyar normák alapján a válóperre és gyermek elhelyezési perre Magyarországon, jogállami eljárásban, európai módon kerülhessen sor.

Ismételten hangsúlyozom: még jogban járatlan emberek számára is világos, hogy egy "világvégi szigetre" történő elutazás, egy közös nyaralás nem keletkeztethet a nyaralás országa számára joghatóságot egy válóperre, illetve gyermek elhelyezési perre, s nem eredményezheti azt, hogy a vonatkozó jogszabályok alapján tényleges joghatósággal rendelkező saját államában egy állampolgár ne indíthatna keresetet, mert kvázi a "nyaralással elvesztette saját államának joghatóságát." Hasonlóképpen nem keletkezhet olyan abszurd helyzet, hogy két európai (uniós) állampolgárságú felnőtt szintén európai (uniós) állampolgárságú kisgyermeke a családi nyaralás kapcsán egy apró szigetre vetődik, s a továbbiakban az egész életét ott kell leélnie, mert egy polinéz bíró ezt így tartja helyesnek. Ez nyilvánvalóan teljes képtelenség –ugyanakkor ez az ügy sajnos ebbe az irányba tart, s ezért Magyarországnak ideje lenne végre a sarkára állnia állampolgárai jogainak védelmében.

A keresetlevél beadására Magyarországon 2012. október 16-án, tehát három és fél hónappal ezelőtt került sor. A keresetlevélben a felperes részletesen leírta azt a bántalmazási folyamatot, amelyen ő és gyermeke keresztülmentek az évek során, ideértve a fojtogatásokat, a rendszeres, s itt most nem részletezendő „egyéb” erőszakot, a kisgyermek félelemben tartását.

Ismertette, hogy a kisfiú milyen lelki gyötrelmeket él meg annak kapcsán, hogy a joghatósággal nem rendelkező, de jogtalanul mégis fellépő polinéz bíróság ideiglenes intézkedéssel egy hétre az anyához, egy hétre az apához helyezte el – kb. ötperces „bírósági eljárásban”, ahol a bántalmazások szóba se kerülhettek. A joghatóság fennállásának látszatát a férj úgy akarta megteremteni, hogy okiratokat hamisított, hatóságokat vezetett félre és az anyától és a gyermektől elkobzott magyar útlevelekkel visszaélt, azaz e vonatkozásokban is bűncselekmények sorozatát követte el. Az eljárás „tisztességes” voltát mi sem fémjelzi jobban, minthogy a hamisítás hatósági feltárása és szankcionálása után sem szűntette meg a jogalap (joghatóság) nélküli családjogi pert a polinéz bíróság.

Ehhez képest már csak "apróság", hogy a kis szigeten nincs kórház, nincs megfelelő gyermekorvosi és szakorvosi ellátás, így a gyermek krónikus, a hallását is veszélyeztető fülészeti betegségét nem tudják kezelni, illetve a számára teljességgel idegen környezetben a gyermek magyar anyanyelvét az édesanyán kívül senkivel sem használhatja most már több mint egy éve, ebből következően teljes bizonytalanságot él át, több okból is súlyosan veszélyeztetett.

A benyújtott keresetlevéllel egyidejűleg benyújtásra került a nemzetközi családjog legelismertebb magyarországi szaktekintélyének, Wopera Zsuzsa egyetemi tanszékvezetőnek a szakvéleménye, amely egyértelműsíti, hogy az ügyben a magyar bíróság rendelkezik joghatósággal. Ugyanez az érdemi konklúziója a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Magánjogi Főosztályának a Bp-i II. és III. kerületi Bíróság megkeresésére készült szakvéleményének is. Éppen ezért teljességgel érthetetlen, hogy miért húzódik el ennyire az érdemi eljárás megindítása, illetve az adott körülmények között elengedhetetlenül szükséges ideiglenes intézkedés meghozatala, amely az egyetlen valós kiút lehetőségét teremtené meg az áldatlan és életveszélyes helyzetből. Figyelemmel a nemzetközi családjogi gyakorlatra, minél tovább húzza az ügyet a magyar bíróság, annál tovább él a gyermek - minden egyéb, valóságos indok nélkül - egy távoli szigeten, amihez a kényszeren kívül semmilyen szál nem köti. Előállhat az az ép ésszel egyébként felfoghatatlan helyzet, hogy valóban nem térhet majd

vissza Európába, sem Magyarországra, sem Franciaországba, mivel a világvégi egzotikus szigetecske immár "szokásos tartózkodási helyévé növi ki magát", ahol az apuka, kénye-kedve szerint akár nagykorúságáig visszatarthatja. Amennyire érthető ez az ördögi taktika egy bántalmazó személyiségű, bosszúszomjas embertől, annyira érthetetlen, hogy a magyar bíróság, illetve összességében a magyar igazságügyi, külügyi és egyéb állami szervek miért asszisztálnak mindehhez passzivitásukkal.

Bízom benne, hogy a magyar bíróság nem fog ún. "intézményes gyermekbántalmazást" elkövetni, s mielőbbi ideiglenes, majd érdemi döntésével odahat, hogy az Európai Unió, illetve Magyarország polgárainak (az édesanyának és a kisgyermeknek) Európában, Magyarországon, s ne pedig egy európai jogállamra semmiben nem emlékeztető apró szigeten kelljen leélni az életüket, illetve elszenvedni az ottani igazságszolgáltatás azon "sajátosságait", amelyek az összefonódások és a korrupció melegágyát jelentik. Annál is inkább szükséges és lehetséges a megfelelő érdemi eljárási lépések megtétele, mert az IM vonatkozó rendelkezése ilyen esetben soronkívüliséget ír elő az alábbi normaszöveg alapján (a releváns szövegrészeket kiemeltem).

14/2002. (VIII. 1.) IM rendelet
a bírósági ügyvitel szabályairól

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 395. §-ának (3) bekezdésében és a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 604. §-a (2) bekezdésének o) pontjában kapott felhatalmazás alapján - az Országos Igazságszolgáltatási Tanáccsal (OIT) egyetértésben - a következőket rendelem el:

(…)

33/A. § (1) A soronkívüliség az ügynek a rendes ügymenetből történő kivételét jelenti. A soron kívül intézendő ügyben - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - **minden intézkedést haladéktalanul kell megtenni**
.

(2) A jogszabály rendelkezésén, illetőleg az OBH elnökének határozatán alapuló soron kívüli ügyintézés a bírósági eljárás egész tartamára irányadó. A bíróság elnöke által elrendelt soron kívüli ügyintézés az adott bíróság előtti eljárás tartamára vonatkozik azzal, hogy az eljárás jogerős befejezését megelőzően elrendelt soronkívüliség a jogerőt követő eljárásra nem terjed ki.

(3) Az elnök által elrendelt **soron kívüli ügyintézés teljesítését az elnök legalább háromhavonta ellenőrzi, és mulasztás esetén megteszi a szükséges intézkedést** (pl. határidő tűzésével a következő szükséges intézkedés megtételére felhívás, figyelmeztetés, fegyelmi felelősségre vonás).

33/B. § (1) A bíróság elnöke - külön kérelem nélkül - hivatalból az ügy soron kívüli intézését rendelheti el, különösen akkor, ha:

a) ahhoz kiemelkedően fontos társadalmi, igazságügyi, illetve közérdek fűződik;

b) az ügy tárgya az állampolgárok széles körét érintő kérdés;c) **a gyermekek jogait, illetve kiskorú ügyfél fontos érdekét érinti az ügy (pl. gyermek jogállása, gyermek elhelyezése, gyermekkel való kapcsolattartás, apaság megállapítása)**
.

Az üggyel összefüggésben még egy megjegyzést szeretnék tenni. A Leányfalun két magyar gyermeket halálra gázolt ír Tobin ügye kapcsán már megtapasztalhattuk, milyen „eredményre" vezethet, ha a külföldi elemet is tartalmazó eljárásokban a magyar bíróság nem hozza meg azokat az intézkedéseket, amelyek a magyar fél jogainak érvényesüléséhez szükségesek. Abban az ügyben a két gyermek életét már nem lehetett volna visszaadni, de el lehetett volna érni, hogy a bűnt büntetés kövesse, s a gázoló letöltse büntetését. Mind az áldozatok hozzátartozói, mind a magyar emberek együttérző közössége magára hagyottnak, becsapottnak érezte magát. S bizony, sem a külföldi állam, sem az Európai Unió nem állt ki a magyar érintettek jogainak érvényesítéséért. Ezt nekünk, magyaroknak, a magyar államnak, a magyar bíróságnak kellett volna megtenni. Ebben a jelenlegi ügyben szintén nem várhatunk arra, hogy állampolgárainkat, és jogaikat majd Polinézia fogja megvédeni – s az Európai Unió szerveinek, vezetőinek hatékony fellépésében sem nagyon reménykedhetünk, bár a magam részéről az ő megkeresésükkel is próbálkozom. Márpedig itt a gyors és határozott jogvédelem életet is menthet. Erre figyelemmel kérem a Tisztelt Bp. II-III. Kerületi Bíróságot, hogy a Nyíri – Kovács Patricía felperes által 2012. október 14. napján indított (s azóta egy jottányit előre nem mozdult) ügyben szíveskedjenek soron kívül megtenni a szükséges eljárási lépéseket a magyar állampolgárságú gyermek és édesanyja jogainak és személyes biztonságának biztosítása érdekében, a magyar bíróság joghatóságának értelemszerű és a vonatkozó szakvéleményekkel is összhangban lévő megállapítása mellett. Hasonlóképpen kérem a lehetséges és szükséges intézkedések megtételét mindazon állami vezetőktől, akiknek e levelet – tájékoztatás és intézkedés céljából – szintén megküldöm. Kérem továbbá a média munkatársait és a nyilvánosságot, hogy az ügyet kísérjék szoros figyelemmel, tekintettel arra is, hogy pártpolitikától teljesen független, alapvető emberi jogokat érintő esetről van szó.

Budapest, 2012. január 28.

Tisztelettel
Dr. Morvai Krisztina jogász, EP képviselő (Függetlenek Csoportja)